

Євгенія Праск: "Доброту я успадкувала від своєї мами"

Щороку у другу неділю травня в Україні відзначається День матері - свято, коли з особливою шаную та любов'ю ми вітаємо найдорожчих, найрідніших у світі для нас людей - матерів. Вони, берегині родинного вогнища, дарують найцінніше - життя, піклуються про дітей, виховують їх, передаючи малятам духовні скарби. З мамами ми радимося упродовж усього життя, вони поділяють з нами наші успіхи, перемоги, втішають у скрутні хвилини. Так хочеться, щоб не лише у цей день вдячні діти дарували їм квіти, а були поряд повсякчас, особливо тоді, коли наші любі мами цього потребують найбільше, перебуваючи у похилому віці

З історії свята

Серед української громади День матері вперше влаштував "Союз українок" Канади в 1928 році. У 1929 році "Союз українок" зніціював впровадження його на Тернопільщині. З 1990 року Свято матері повернулося в Україну і 1999 року, згідно з Указом Президента України

Євгенія Степанівна розповідає: "Мама навчала мене господарювати. Я дуже люблю готувати різні страви, займатися консервуванням, а у вільний час від повсякденних справ залюбки читаю художні твори, зокрема поезію, окремі вірші вивчаю напам'ять і декламую їх. Знаю багато поезій класиків, а також

дентські роки швидко промайнули і в 1979 році успішно закінчила училище. Була направлена в с.Романове Тернопільської області і призначена директором будинку культури, художнім керівником. За роки мого керівництва поставлено чимало цікавих вистав, проводили Андріївські вечорниці. Разом із головою сільради створили фольклорно-етнографічний ансамбль, була постановником літературно-музичних композицій, деякий час свої дописи на різну тематику подавала до районної газети м.Збараж. Працювала художнім керівником у с.Прибужани Львівської області, с.Стрийка, Залужжя Тернопільської області.

Там, на Тернопільщині, молода вродлива дівчина закохалася - її нареченим став Святослав Праск, талановитий поет. Молода пара певний період часу листувалася, а згодом побралася. Євгенія подарувала чоловікові двох синів - Любомира та Володимира, стала турботливою доброю мамою, котра разом з чоловіком прищеплювала своїм дітям най-

Подружжя з первістком Любомиром, 1991 рік

На фестивалі "Співоче поле", 1985 рік

Євгенія Праск присвятила своє життя родині, вихованню дітей. Вона постійно піклується про рідних, поділяє їх радощі і тривоги, а в господі панує мир і злагода. Турботлива мама завжди почастиє родину смачними стравами. Вона скрізь встигає, бо прокидається з першими промінцями сонця. А ще жінка є членкинею "Союзу українок". Бере активну участь у всіх заходах, які проводить організація, зокрема у конкурсі "Кобзарєва струна не вмирає", де декла-

року у другу неділю травня.

Напередодні Дня матері наш кореспондент зустрілася з доброю, привітною жінкою, котра разом із чоловіком, знаним поетом та письменником Святославом Праском виховали двох синів – Любомира і Володимира. Пропонуємо увазі наших читачів розповідь про неї.

Євгенія Степанівна Праск – уродженка мальовничої Тернопільщини. Її зірочка спалахнула на небосхилі 24 березня

Потрібно зазначити, що Євгенія – майстриня, багато її вишиванок прикрашають оселю: серветки, рушники, сорочки та інші вироби. Вона брала участь у різноманітних виставках народної творчості, фестивалі “Співоче поле” у м. Тернопіль.

У школі навчалася добре, та найулюбленішими були предмети гуманітарного циклу. Дівчина займалася легкою атлетикою, неодноразово нагороджувалася

Родина Прасків

1960 року, а малою батьківщиною є село Решнівка Збарзького району. Саме там у щасливого подружжя народилася донечка Євгенія, а згодом Господь дарував їм двох синів – Олега та Ігоря. Наша героїня зростала у дружній освіченій сім'ї, де панували лад і повага один до одного. Оскільки мама, Марія Іванівна, за фахом була фельдшером-акушером і працювала завідуючою ФАПом, то до неї за допомогою у будь-який час зверталися односельчани, її добре серце зігрівало людей у скрутну хвилину. Такою вона й залишилася – чуйною та милосердною. Тато, Степан Кіндратович, випускник кооперативного технікуму, працював продавцем. Всі в родині дослухалися до його мудрих порад і настав.

грамотами. Закінчивши успішно школу, вступила до Тереховлянського вищого училища культури на театральний відділ. Ще навчаючись у школі, брала активну участь у гуртках художньої самодіяльності. Напевно, це і визначило в майбутньому її професійну стежину. Коли жінка пригадає студентські роки, на обличчі її з'являється посмішка, очі випромінюють радість, адже це золоті роки юності, мрій, сподівань.

“Навчатися було дуже цікаво, - розповідає Євгенія Степанівна. - Класним керівником і викладачем кафедри режисури була Наталя Миколаївна Лугова, професіонал своєї справи. Ми називали її другою мамою, її поради і досі пам'ятаю. Дуже раділа постановці нових вистав, в яких виконувала різні ролі. Сту-

Під час вистави (друга зліва - Євгенія Праск)

кращі риси характеру, навчала доброти, чесності, мужності, любові до рідного краю, до України. Ці зерна, засіяні у дитячих душах, проросли щедрим ужином. Нині вона разом з чоловіком пишеться своїми синами-продовжувачами славної роду. Любомир – випускник Рівненського музичного училища РДГУ, здобув кваліфікацію викладача по класу гітари, артиста і керівника оркестру. Наразі він веде композиторську діяльність. Володимир закінчив Костопільський будівельно-технологічний коледж, розробляє графічний дизайн.

мувала вірші Т.Г.Шевченка та Святослава Праска, присвячені Кобзареві.

Всією душею полюбила Євгенія тепер уже рідне їй Полісся, бо тут зросли її сини, її надія і опора.

“Поєднувати роль дружини письменника та бути матір'ю нелегко, - зізнається вона, - але, вважаю, мені це вдається, бо заради цього і живу. Я щаслива і завжди прошу у Бога підтримки, щоб гідно крокувати по нелегкому та прекрасному житті.

Анна НАДЄЖДИНА

У районній бібліотеці